

VERONIKA POSPÍŠILOVÁ

DIPLOMOVÁ PRÁCE

NOVÁ BUDOVA MUZEA HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

HODNOCENÍ VEDOUCÍHO PRÁCE PROF. ING. ARCH. LADISLAVA LÁBUSE

ÚVOD

Zadání nové budovy Muzea hlavního města Prahy na pozemku vedle severojižní magistrály v místě bývalého Nádraží Těšnov se opíralo o konkrétní stavební program poskytnutý vedením Muzea hl. m. Prahy. Zadání se vyznačovalo velikou obtížností nejen díky velikosti a složitosti stavebního programu, ale i díky relaci dimenze požadovaných ploch vůči kapacitě pozemku nebo omezením daným existencí mimoúrovňového tělesa magistrály, zásadně ovlivňující stávající atmosféru a prostředí místa.

Zadání umožňovalo prověřit schopnost diplomantů řešit složitý stavební komplex v exponované, dopravně zatížené poloze a potřebě vypořádat se s kontextem místa degradovaného stavbou SJM. Základním východiskem návrhů byla vazba nové budovy muzea na město a zároveň vazba na magistrálu a míra jejího zapojení do řešení okolí stavby.

Velikost stavebního programu omezovala možnosti urbanisticko-architektonické koncepce řešení. Téměř vylučovala použití volnějších prostorových řešení formou solitérního objektu v „parkově řešeném prostoru“ podél magistrály, jak je tomu u stávající budovy muzea. Většinu studentů vedl rozsah zadaného stavebního programu ke koncepci volně navozující na blokové uspořádání okolní zástavby, větších objemových celků sestávajících z menších elementů.

KONCEPCE

Veronika Pospíšilová se rozhodla magistrálu zapojit do koncepce návrhu jako základní provozní i kompoziční element, vně i uvnitř budovy, aniž by opomíjela ostatní atributy kontextu místa a vazeb na okolní zástavbu, či potřeby provozu muzea. Tím získal její návrh do vínků pevnou kostru, na kterou bylo možné stavět smysluplná a logická rozhodnutí řešení dílčích objemových, provozních a dispozičních i architektonických prvků. Veronika zvolila magistrálu jako základní kompoziční osu projektu při návrhu urbanistické struktury a vazeb i objemů muzea a jeho dispozice.

Stavba není formována jako objekt mezi magistrálou a sousedním blokem, ale svou východní linií váže přímo na objem tělesa magistrály a tím ji začleňuje do hry při objemovém řešení lokality a pomáhá zapojit a přiblížit či dokonce propojit oba fenomény – magistrálu, možná v budoucnu transformovanou na bulvár a novou budovu muzea. Muzeum se k magistrále neobrací zády slepou fasádou, ale naopak, stavba se k ní otevírá a komunikuje s ní.

Pokud věříme, že se jednou podaří magistrálu v těchto místech polidštit a přiblížit lidem i okolnímu městu, jedno zda jejím spuštěním na terén, či naopak vyzdvižením dalších městských funkcí na její úroveň, (což jsme v diskusích nad projektem rovněž sledovali), poskytuje tento projekt velice otevřený potenciál dalšího formování lokality. Propojením magistrály s halou v přízemí (při spuštění jejího tělesa na terén) či s halou v 1. patře, (při jejím zklidnění, zpřístupnění a zatraktivnění pro pěší napojováním okolních staveb na její úroveň), lze v budoucnu pomoci začlenění

muzea do organismu města i začlenění magistrály do města. Respektování otevřenosti vývoje lokality a vazby stavby na okolí, včetně magistrály, je na první pohled skrytá a přitom pro její budoucnost zásadní hodnota návrhu.

Půdorysná i provozní osa stavby není v její ose, ale podél východní fasády lemující magistrálu. Není tvořena centrální halou, ale lineární zasklenou arkádou – kolonádou, v každém podlaží otevřenou směrem k magistrále. Otevření vnitřní osy provozu muzea do města, umožňující jako součást expozice dálkové výhledy i reflexi života Prahy, není rozhodně na závadu v muzeu věnujícímu se historii Prahy.

HODNOCENÍ

Zvolený koncept zástavby přináší mnohá, výše již zmíněná pozitiva řešení vlastní stavby i její vazby na okolí, včetně otevřenosti budoucího vývoje vazby magistrály a města i objektu muzea.

Koncept je úspěšně propsán nejen do urbanistického začlenění stavby do svého okolí, ale i do provozního a dispozičního řešení stavby, která v hlavních funkčních celcích – v expozicích i v prostorech pro veřejnost nebo v zázemí zaměstnanců, poskytuje optimálně univerzální využití i členění. Snad pouze v přízemí se v některých částech přílišnou hloubkou prostorů pro veřejnost projevují omezení daná konceptem, související s velkou hloubkou půdorysu díky excentricitě komunikační osy. V patrech věnovaných expozicím a zázemí muzea je excentricita komunikační osy využita k přehlednému a otevřenému, provozně variabilnímu uspořádání.

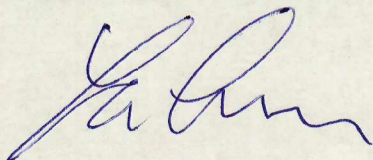
Velmi dobré úrovni konceptu návrhu i jeho rozvedení v řešení urbanismu a dispozic, nedosahuje DP v oblasti řešení fasád, zejména těch orientovaných k sousedním blokům. Nepodařilo se najít recept na protiklady zadání - potřebu uzavřenosti vnitřních prostor určených expozicím a otevřenosti stavby vůči svému okolí. Průčelí orientovaná do okolních ulic působí těžkopádně a formálně, ve fasádách se nepodařilo využít a posílit zvolené modelování objemů stavby směrem k sousedním blokům.

ZÁVĚR

Vzhledem k rozsahu a složitosti zadání, je diplomová práce zpracována v analytické i syntetické návrhové části přesvědčivě, prokazuje schopnost řešit tak komplikované úkoly. Tvůrčí způsob řešení se nepodařilo propsat komplexně, až do návrhu fasád.

Celkově projekt hodnotím 85 body, v klasifikační stupnici ESTC známkou B.

Ladislav Lábus

2. 6. 2018